

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) Author(s):	Heiberg, Johanne Luise.
Titel Title:	<u>En Søndag paa Amager : Vaudeville.</u>
Udgivet år og sted Publication time and place:	Kjøbenhavn : J. H. Schubothes Boghandling, 1848
Fysiske størrelse Physical extent:	75 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

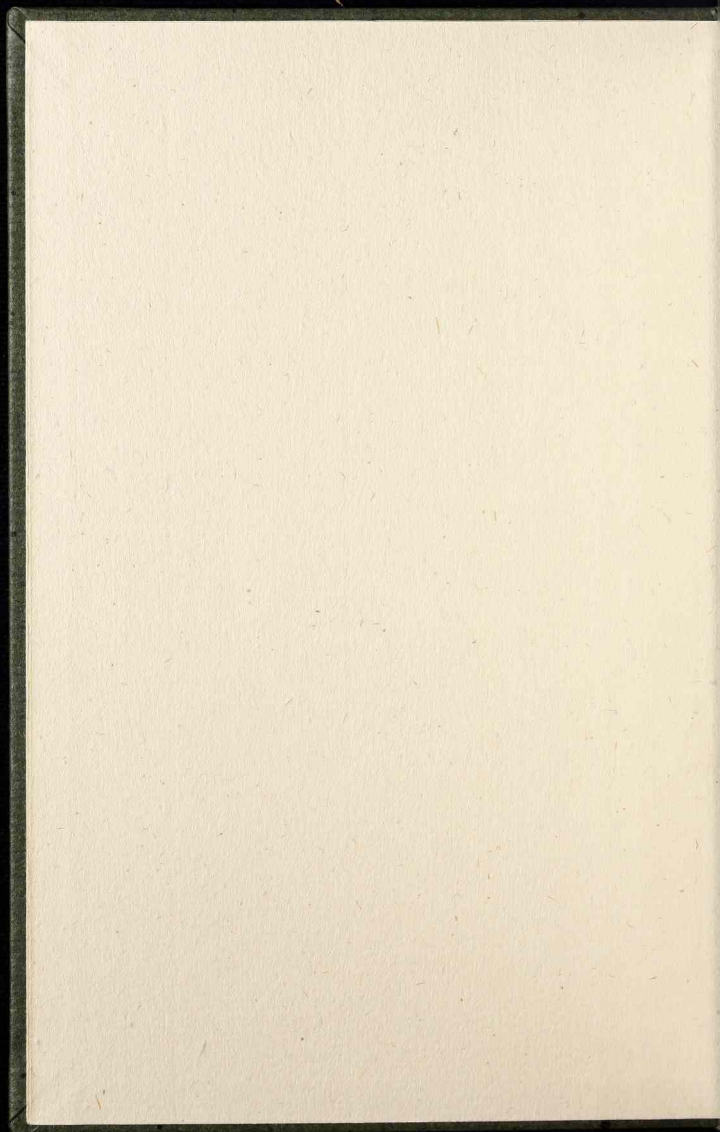
The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

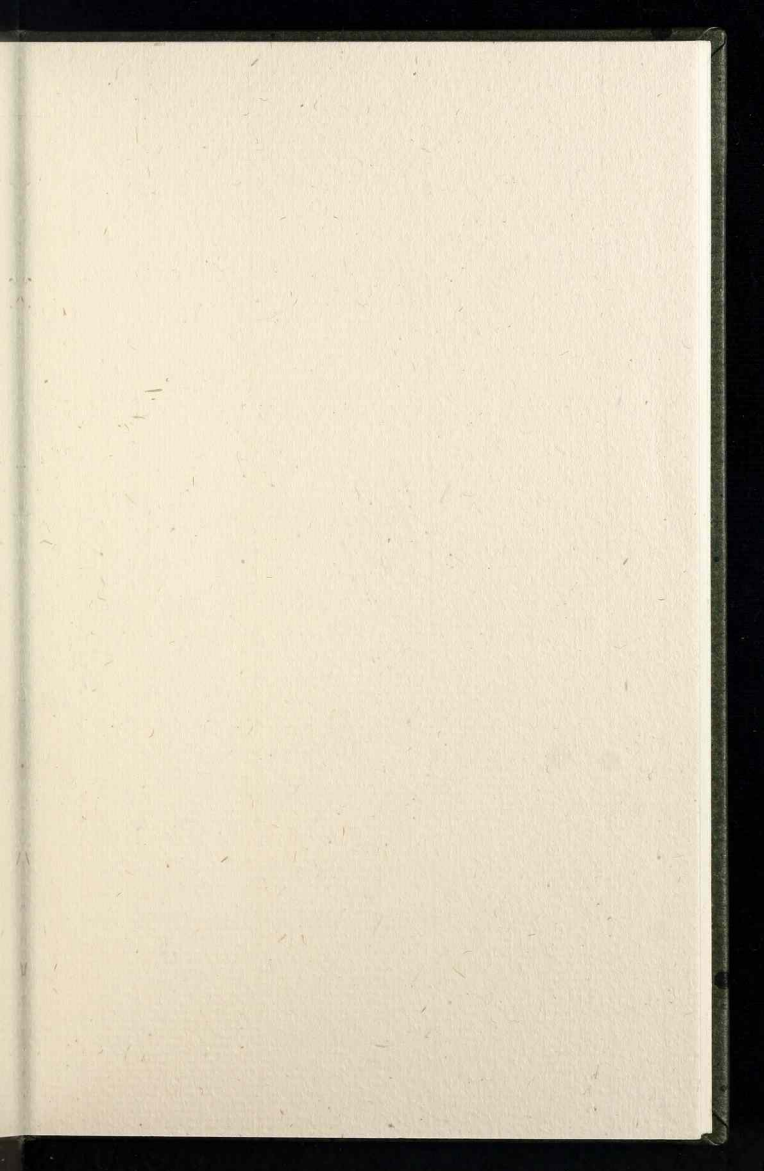

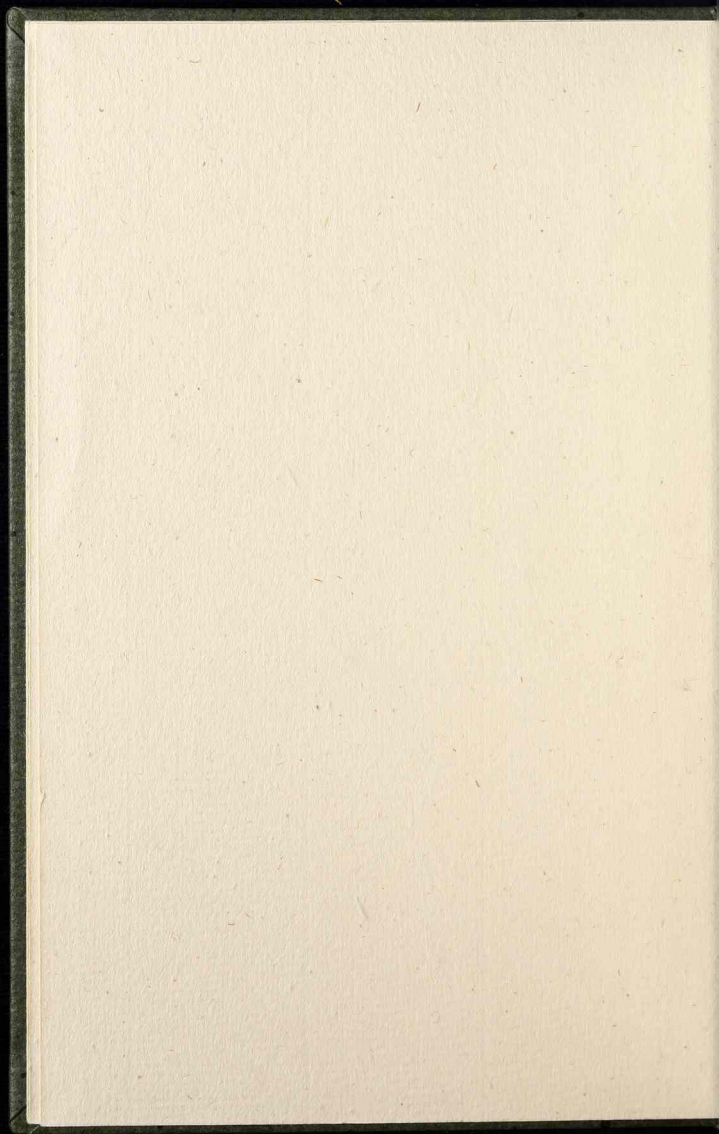
DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130011109919

En Goddag paa Jernager.

—133—

Baudeville.

Kjøbenhavn.

Forlagt af S. H. Schubothes Boghandling.

Trykt hos Egl. Hofbogtrykker Bianco Luno.

1848.

En Sondag paa Amager.

Baudeville i een Act.

Første Gang opført paa det kongelige Theater
Fastelevns-Søndag den 5te Marts 1848.

Personerne.

Sepfen, Amagerbonde.

Singer, }
Lisbet, } hans Døttre.

Mikkelsen, Løbs paa Drago.

Sokum, hans Søn.

Hans,

Nasmus,

Peer,

Søren,

Lars, en gammel Mand,

Hermansen, en Kjøbenhavnner.

Amagerkarle og Amagerpiger.

} Amagere.

Handli:gen foregaaer paa Amager, udenfor en Aec.

Stuepladsen forestiller en Plads, med fri Udsigt i Baggrunden til Markerne. I Baggrunden til venstre for Tilskuerne paa selve Scenen ligger Kroen, saaledes, at det er den bageste Façade, med en Bagder i, som vender ind mod Scenen; Hoved-Façaden, som antages at vende ud fra Scenen, sees ikke. Paa hoire Haand for Tilskuerne ligger lidt tilbage Jepsens Huus. Langer frem i Forgrunden paa samme Side ligger Hans' Huus; over Døren er et lille Vindue. I Forgrunden til venstre et Bord med Bænke; derom et Par smaa Buske. Midt paa Scenen, noget tilbage, en Brend. Det er ved Solnedgang.

Første Scene.

Jepsen og Hermansen komme ind.

Jepsen.

Saa De har aldrig været paa Amager før? Ja da er her saamænd ikke saa galt, at man jo kunde komme, hvor der var værre at være. Kjøbenhavnerne troe, at Amager er et Slags Sibirien, og det er ganske godt at de troe det, thi fandt de gode Kjøbenhavnere først Wei herud, saa blev her samme Helvedes Støi og Commers

som inde hos dem selv. Og en Fader har ondt nok for at passe paa Tosene alligevel, men saa blev det vel reent forbandet.

Hermansen (seer ud.)

Jeg kan ikke sige Dem, hvor Amager overraster mig ved sin Eiendommelighed. Hvor her er smukt i denne Eftermiddags-Belysning! Man har her et heelt Panorama. De enkelte Remiser, som ere strøede hist og her paa disse Flader, gjøre en ypperlig Virkning. Og det store Hav i Baggrunden, fuldt af Seilere! Og Markerne, hvor frodige og rige! See den Alynge Amagerpiger, som staae der ude i deres smukke brogede Dragter, hvor godt de tage dem ud i Solnedgangen!

Jepsen.

Ja vore Smaapiger beholde deres Dragt og bytte den ikke om for nymodens Stads og Flitter, som Deres Bønderpiger gjør inde hos Dem. Det er skammelig at see dem ugledede ud som Stads-Damer. Fy for Fanden! saadan en pyntet Bøndepige det er jo hverken Kjød eller Fisk.

Hermansen.

Det er som talt ud af mit Hjerte. Enhver Stand bør holde paa sit eiendommelige Præg. Men Gud hjælpe os! Man snakker saa meget om Nationalitet, men man har ikke No eller Dist, for den er udslettet. Snart seer man ikke mere den sjællandske Bøndepige i sin smukke Dragt staae i Kornet, men en pyntet Dame med Baand og Flor. Og hvor kan de ikke være tiltrækkende i den

rod-armede Troie med det hvide Pinned og de flagrende
 Baand i Huerne! Men hvor flodsede blive de i al den
 kjøbenhavnske Pynt! Ak! Verden bliver saa profaisk!
 Hvad skal de stakkels Digttere gjøre tilsidst? Var jeg
 Konge, jeg forbød Bønderne at kaste deres National-
 Dragt.

Jepsen.

Hvorledes er det, De taler, min unge Herre! For-
 bød Bønderne? Jo pyt, nu løber vi om! Bønderne ere
 ikke Gjøes, fordi de ere graae, siger Ordsproget.

1.

Nei Bonden, min Faer, er en Magt i vor Stat,
 Han søges af de Liberale;
 Til Høibords han sidder som stor Potentat;
 Men Gildet, men Gildet, det maa han selv betale.

Hermansen.

Ja det maa han selv betale.

2.

Jepsen.

Nei forbyde ham noget, det gif ikke an,
 Han taler med Fynd og giver Love.
 Nationen vilde reise sig Mand for Mand;
 Det turde, det turde Kongen dog aldrig vove.

Hermansen.

Det turde han aldrig vove.

3.

Hermansen.

Dg veed De, hvad jeg tænker om Bondens Magt? ...
 For Poffer! ... Nu maa jeg mig skamme ...
 Jeg husker ei meer, hvad det var, jeg vilde sagt ...
 Forresten, forresten kan det sgu være det Samme.

Jepsen.

Ja det kan være det Samme.

Jepsen.

Jeg mærker, De er Politiker.

Hermansen.

Dg De ikke mindre.

Jepsen.

Ja vi Umagere veed ogsaa Bessked. Vi er ikke
 saa dumme, som vi seer ud til. Men man bliver tør i
 Halsen af at staae her og tale. Maa jeg byde Herren
 lidt at drikke? Vil De gaae ind i Stuen eller skal vi
 blive herude?

Hermansen.

Tak! Beiret er saa smukt — hvis De synes.

Jepsen.

Godt! saa sætter vi os her. (raaber ind i sit Huus.)
 Inger! giv os en Flaske Ol herud og to Glas. Ja
 andet end Ol har jeg ikke.

Hermansen.

Det er jo fortræffeligt i Barmen.

Anden Scene.

De Forrige. Inger med en Vasse, hvorpaa staaer en Glaske Vi
og to Glaas.

Hermansen (idet han hilser Inger.)

Det er ventelig Deres Kone?

Jepsen.

Nei mand er det ikke. Det er min ældste Datter. Hun betænkte sig ikke længe, hun kom i det første Aar efter Brylluppet, men saa sagde Mo'er Stop. Men Pokker tog ved det, tyve Aar efter kom en Tøs til. Hun maatte gjerne været bleven borte, thi jeg mistede Mutter ved den Spas. Og naar Koen har mistet Halen, saa veed den først hvad den dueede til, siger Ordsproget.

Inger (har under dette budt Hermansen at drikke.)

O! gode Herre! De skal ikke tage Fader saa lige paa Ordet. Han kunde saamænd ikke undvære Søster Lisbet. Hun er ogsaa en rar, slink Pige, som man maa holde af. Da vor Mo'er døde saa tidlig fra os, saa blev jeg, der var tyve Aar ældre, hendes Moder. Jeg oplækkede den Lille. Jeg lærte hende at læse, og sye, og gjøre al huslig Gjerning. Og slink er hun bleven, uden at rose mig selv. I atten Aar har hun været Fa'ers og min Glæde, thi hun er munter og god. Jeg holder af hende, som om jeg var hendes virkelige Moder. Og Fa'er kan saamænd ikk undvære hende.

Jepsen.

Nu fik Inger Munden paa Gang. (Til Hermansen.)

Hun forkjæler mig reent Tøsen, saa hun spiller Bas
baade med hende og mig. Hvor er hun henne den
Bildkat?

Inger.

Hun gif ud ad Markerne til.

Hermansen.

Jeg længes at gjøre Bekjendtskab med Søster
Lisbet.

Jepsen.

Ja hun er Karl for at gjøre Bekjendtskab selv,
maa I troe. Men hvad jeg nu vilde sagt! I Aften er
her Dands, det er her hver Søndag. Har Herren ikke
Lyst at see derpaa? Jeg vilde dog gjerne, De skulde
synes godt om Amager, siden De nu engang er kommen
herud. Her er mange smukke Piger, og i Deres Alder
veed jeg, at det ikke er det Værste man kan byde Dem paa.

Hermansen.

Tak! det skulde more mig, hvis De vil tage mig
med, naar jeg blot havde Tid.

Inger.

Efter som Herren synes godt om det herude, skulde
De blive her i Morgen over. De kan ligge paa Kroen.
Saa skulde Fa'er i Morgen kjøre Dem til Kongelunden;
der er smukt, maa De troe.

Jepsen.

Ja, saa skal De see, vi har ogsaa Træer paa
Amager. Det er vores Dyrebauge. Der tager vi ud
og spiser vor Aftensmad, i Lystighed og Glæde.

Hermansen.

Det er saa kort siden, den Skov blev plantet, kan den være stor nu?

Jepsen.

Ja men den er trivedes godt. Hvad der plantes i Kjærlighed, det vorer i Herlighed, siger Ordsproget, og det er sig'u sandt. Ja vil De blive her i Morgen over, skal jeg kjøre Dem til Kongelunden, og hvor De ellers onsker at see Dem om herude.

Hermansen.

Jeg er Dem meget forbunden. Men jeg maa endnu i Aften til Dragø, jeg har et vigtigt Grinde derud til en Lods, som De maaskee kjender. (Han tager et Papir op af Lommen, og seer i det.) Han hedder Mikkelsen. Det er rigtignok blevet temmelig sildig i Aften, men Skjæbnen har ret været mig imod paa Veien herud; foruden andre Forsinkelser blev Holmens-Bro trukket op ligesom min Næse, saa maatte jeg vente der en Stund. Og da jeg kom til Knippelsbro, gik det ligesaa. Hvad synes De? det kan man kalde Uheld. Hvor langt er herfra til Dragø?

Jepsen.

En tre Fjerdingvei. Men Lodsens Mikkelsen kommer her i Aften, det veed jeg bestemt, saa De kan ligesaa godt vente her.

Hermansen.

Er det vist?

Jepsen.

Han lovede det bestemt. Hjemme træffer De ham neppe paa denne Tid. Slaa Dem nu til No; kommer han ikke, saa kjører jeg Dem i Morgen ganske tidlig til Drago, og skal vise Dem, hvor Mikkelsen boer.

Inger.

Han kommer her siden, det har han lovet.

Hermansen.

De frister mig! Naar man har Valget mellem at gaae tre Fjerdingvei forjæves, eller blive her til Dands og Lystighed og gjøre nærmere Bekjendtskab med de brave Amagere, og især naar man indbydes dertil med saa stor Gjæstfrihed, saa kan De nok tænke, hvad et Menneſke i min Alder har meest Lyst til. Det er besluttet: jeg bliver; og kommer Mikkelsen ikke her i Aften, som De troer, saa tager vi i Morgen gandske tidlig til ham, jeg kan da være hjemme igjen til i Morgen Middag; før ventes jeg dog ikke. Nu vil jeg see mig lidt om herude, thi jeg er bleven gandske indtagen i Amager. Ja Hollænderne det er et dygtigt og elskværdigt Folk; dem takke vi for, at denne Plet er saa smilende og dyrket. Nei jeg kan ikke sige Dem, hvor det behager mig her; der er Noget saa eiendommeligt, saa byggeligt og landligt; man kan umuligt troe, at man er saa nær ved Hovedstaden.

Jepsen.

Ja vor Herre lader Sol og Maane skinne ligesaa smukt her ude som inde hos Dem. Hollændere er vi

forresten ikke mere, vi er danske i Sind, om ikke i Skind, thi vor Dragt kaste vi ikke.

Hermansen.

Nei Gud ske Lov! Man vilde jo ikke kjende Kjøbenhavn igjen, hvis man ikke saae den smukke Amager-Dragt bevæge sig i Gaderne. Siden jeg nu bliver her, maa jeg rigtig see mig om herude, derfor vil jeg ikke spilde Tiden, og naar jeg kommer tilbage, saa tager De mig med til Dansen i Kroen.

Jepsen.

Jeg skal vise Dem Wei. Har De ingen Cigar?

Hermansen.

Gud bevares! den fødes man med nu omstunder.
(Han tager en op af Lommen.)

Jepsen.

Vær saa god, trænd den ved min Pibe. Naar man ryger, gaaer Pasfiaren bedre.

Hermansen

(tager Hatten af for Snger og siger, idet han gaaer.)

Naar jeg kommer tilbage, gjør jeg Bekjendtskab med lille Søster Lisbet.

Jepsen (gaaende bort.)

Ja Tøsen seer ikke saa ilde ud.

Tredie Scene.

Snger alene.

Snger.

Hvor mon ogsaa Lisbet er! Hun er vist løbet for Hans og Masmus; jeg saae dem snuse her omkring,

formodentlig for at Lisbet skulde love at dandse med dem i Aften. Hun holder ikke af nogen af dem, og det fortænker jeg hende ikke i, men hvad vil Fader sige, naar hun siger Nei til to af de rigeste Karle, her er? Og jeg skulde desuden tage meget Feil, om hun ikke har en Anden i Tankerne. Jeg maa see, hvorledes jeg hjælper min lille Søster ud af Kniben. Men see, der kommer hun jo! Men hvad er det? min lille Søster seer jo ganske modfalden ud.

Fjerde Scene.

Inger. Lisbet kommer fra Markerne.

1.

Inger (idet hun gaaer Lisbet imøde.)

Min kjære lille Søster!

Hvorfor er Kinden Din ei rød?

Saa takkefuld Du vandrer,

Du ligner fast en Død.

Lisbet.

Al jeg har lært en selsom Ting,

Derfor jeg gaaer saa taus omkring:

Jeg skænket har mit Hjerte

Til en Ungersvend.

2.

Inger.

O vogt Dig for de Svende!

De elsker alle Piger smaa,

Vien troe i Sind og Tanke
 Af! det er kun saa saa.

Lisbet.

Vien hvis af alle Piger her
 Kun jeg var den, han havde kjær,
 Da sang jeg med de Fugle
 Høit i vilden Sky.

3.

Inger.

Min kjære lille Søster!
 Af! Du er nu saa ung endnu,
 Veed ei, hvor de er falske
 Og listige og snue.

Lisbet.

O! før bli'er Lærken falsk og grim,
 End Falskhed i hans Bryst faaer Rum.
 Saa hvid som Markens Lillie
 Er hans Sind mod mig.

4.

Inger.

Min kjære lille Søster!
 For første Gang nu elsker Du,
 Og at det kan gaae over,
 Det troer Du ikke nu.

Lisbet.

Nei før fly'er Storken fra sine Smaa,
 End Hjertet mit skal fra ham gaae.

Paa Jorden og i Himlen
 Vil jeg elske ham.

5.

Inger.

Min kjære lille Søster!
 Hoor veed Du, at han elsker Dig,
 Og vil din Husbond være
 Paa Jord, i Himmerig?

Lisbet.

Han seer paa mig med Dine blaae,
 So store Taarer i dem staae;
 Da troe vi os i Himlen
 Hos Guds Engle smaa.

Inger (roligt.)

Med Dine blaae? Ja saa veed jeg nok, hvem Du
 mener. Det er Masmus.

Lisbet.

So pyt! Den dumme Masmus, der altid græder,
 enten det gaar op eller ned. Gjæt om, Inger!

Inger.

Na nu veed jeg hvem det er! Det er Hans.

Lisbet.

Ha! ha! Den tykke Hans? Lars Peters Datter
 sagde i Gaar, at han dandses som en Dragliste i
 Jordstjælv.

Inger.

Hvem er det da, Lisbet?

Lisbet.

Na Inger! Du veed det godt.

Inger.

Nei mænd veed jeg ikke. Sig hans Navn.

Lisbet.

Nei det vil jeg ikke, det er saa flaut — men Du veed det godt.

Inger (vrist.)

Ja, for Tokum er det da vel ikke?

Lisbet

Jo Inger! det er lige akkurat ham.

Inger.

Men Lisbet! hvad vil Niasmus sige dertil?

Lisbet.

Ja hvad bryder jeg mig om, hvad Niasmus siger.

Inger.

Og Hans, den rige Hans?

Lisbet.

Ja hvad bryder jeg mig om den rige Hans? Jeg vil hverken have ham eller hans Penge.

Inger.

Men Fader, Lisbet! Fader!

Lisbet.

Men Inger! Du har jo mange Gange sagt, at naar jeg først rigtig bestemte holdt af En, skulde jeg ikke bryde mig om hvad Fader sagde, men kun holde af ham. Du holder jeg af En. O! Inger! Jeg holder saa meget af Tokum! nei saa meget havde jeg aldrig troet,

at man kunde holde af et Menneske. Det Værste er, at han har saa daarligt med at faae Munden paa Gang. Jeg veed godt, at han holder af mig. Og han veed ogsaa bestemt, at jeg holder af ham. Men er det ikke underligt? naar vi seer hinanden, saa siger vi Ingenting. Han seer paa mig, og jeg seer paa ham, men ingen af os siger noget rigtigt. Er det ikke kjedeligt? Vare han vilde tale! Naar han først begyndte, saa kom jeg nok efter. Med de andre Karle kan jeg godt faae Munden paa Gang, men naar Tokum seer paa mig, er jeg stum som en Fisk.

Inger.

Ja naar han ikke vil tale, og Du ikke kan tale, saa kommer den Sag jo aldrig i Stand.

Lisbet.

Jo den er i Stand! der mangler blot at — at — han skal sige — at — det nu skal være i Stand. (Under denne Scene ere Lysene tændte i Kroen, saa dens Vinduer ere stærkt oplyste. Nogle Amagerpiger komme med haaenden under Armen.)

En af Pigerne

(raaber, idet de gaae ind i Kroen.)

Inger! Lisbet! vi gif her bag om, for at spørge, om I kommer snart.

Inger.

God Aften, Else! Nu kommer Lisbet og jeg strax. (Pigerne gaae ind i Kroen.) Lad os saa gaae, Lisbet! Du har jo glædet Dig til Dandsen i Aften.

Lisbet.

Ja, naar Tokum kommer her. Ellers sætter jeg ikke en Fod paa Gulvet, uagtet det er min største Glæde

at dandse. Jeg har gaaet og seet efter ham overalt, men han er intetsteds at see. Jeg vilde give ham disse Blomster; dem lovede jeg ham sidst. Har Du ikke seet hans Fader? for er han her, er Tokum med.

Inger.

Nei jeg har ikke. Men der kommer Rasmus for at gaae til Kroen. Vær nu ikke studs imod ham, lille Lisbet! Jeg vil bringe dette ind (tager Flasken og Glasene), og tage et andet Forklæde på, og gjøre Et og Andet tilrette derinde, saa kommer jeg for at følges med Dig til Dandsen. Ja jeg dandser ikke, det veed Du nok; det er for din Skyld, jeg gaaer til den Stads.

(Hun gaaer med Bakken og Glasene ind i Huset.)

Femte Scene.

Lisbet. Siden: Rasmus.

Lisbet.

For min Skyld? Ja, Inger er en god Søster, wen hvis Tokum ikke kommer til Dands i Aften, bryder jeg mig ikke om at dandse. Hvor kan han dog blive af? Han veed godt, at jeg længes efter ham. Disse Blomster har jeg plukket til ham, dem saaar ingen uden han; kommer han ikke, saa skal de kastes i Grøften. Rasmus skal saamænd ikke faae dem; han kan plukke sig nogle selv, hvis han vil have nogen. Der kommer han, nu saae han mig. Tøsses! hvor han piler herhen — han

kommer tidsnok. Gud! hvad jeg er vred paa Jofum, paa Rasmus, paa mig selv! Jeg er saa vred — saa vred — at jeg kunde — O! jeg veed ikke selv, hvad jeg kunde!

Rasmus (meget pynnet).

God Aften, søde Lisbet! Jeg har gaaet og ledt efter Dig for at give Dig disse Blomster. Jeg har været inde i Kroen, men Du var der ikke.

Lisbet (vred).

Tak skal Du have, jeg har Blomster.

Rasmus.

Svar mig nu ikke saa bitter, Lisbet. Jeg kan ikke taale det. Gud, Lisbet! Du veed ikke, hvor jeg holder af Dig, og nu skal jeg fortælle Dig noget Mart, Lisbet. Jeg har talt paa mine Sølvknapper, om Du holder af mig igjen; og tænkt, Lisbet, de svarte Ja.

Lisbet.

Naa, saa har Du jo ingen Nød.

Rasmus.

Og igaar aabenbarte jeg for din Fader, hvad det var min Mening med Dig, Lisbet, og han sagde ogsaa: „Ja for mig gjerne“.

Lisbet.

Naa, saa er jo alting i Orden.

Rasmus.

Er det sandt, Lisbet? Gud! Du veed ikke, hvor glad Du gjør mig, nei Du veed det ikke. Jeg maa græde af Glæde som et Barn.

Lisbet.

Hør dine Taarer, Rasmus! det er Synd, Du skulde græde for min Skyld, thi jeg siger ikke det Samme som dine Solvknapper. Jeg har jo sagt Dig hundrede Gange: Jeg vil ikke have Dig.

Rasmus.

Lisbet! Lisbet! Du bliver en Pind til min Ligkiste. Du har et Hjerte som en Kampesteen. Du kan taale at see, at jeg græder de salte Taarer, uden at det rører Dig meer, end om det var et Kaalhyoved der græd.

Lisbet.

Herre Gud, Rasmus! Du græder, naar Du troer, jeg vil ha'e Dig, og Du græder, naar Du troer, at jeg ikke vil ha'e Dig; saa er det jo det Samme, hvad jeg svarer Dig; det er nu Din Fornøielse.

Rasmus.

Nei det er ikke min Fornøielse, men Du gjør mig saa sorrighfuld. Vær nu god, Lisbet! Du mener det ikke saa slemt. Det var din Spas? ikke? Du er saa svinepolist. Hør, Lisbet, Du har ikke engang seet rigtig paa mig; see bare, hvor peen jeg er, det er bare for din Skyld. Jeg tænkte, naar Lisbet seer de Burer og den Troie, saa forandrer hun sig nok. Og naar jeg byder hende til Dands, vender hun mig ikke Ryggen, men siger: „Tak som byder!“

Lisbet.

Du er saamænd ligesaa fjon i dine gamle Klæder, Rasmus!

Rasmus (glad).

Finder Du, Lisbet? Ja naar Du bare finder mig
fjøn, saa er det mig det Samme, om det er i de nye
eller i de gamle. (Musiken høres fra Kroen, og i den falder
Rasmus ind med sin Sang. Naar Sangen begynder, falder Dr-
hestret ind.) Hør, Lisbet! nu begynder Dandsen, kom nu!
vi skal rigtig svinge os.

Lisbet.

Jeg gaaer ikke til Dands i Aften.

Rasmus (grader).

Vil Du ikke dandse?

Lisbet.

Det nytter ikke, Du tuder. Jeg vil ikke.

Rasmus.

Ha Du mener det ikke, det er bare Polistferie.

1.

Kom, min Skat! hør Dandsen kalder os!

Trød nu fjønt i Rækken med mig!

Lisbet.

Slip min Haand, jeg siger: strax giv los!

Dandse vil jeg nu ikke med Dig.

Rasmus.

O! Du Grumme! vær dog ei saa haard!

Kun med Dig jeg dandse vil.

Lisbet.

Ja, saa see, hvorledes Du dandse faaer!

Dandse med Dig vil jeg ei! nei!

2.

Rasmus.

Naar jeg nu gav Dig min Moders Psalmebog?
Spænder har den af røden Guld.

Lisbet.

Jeg bli'er siddende her paa Bænken dog,
Eiger, Kjære, Dig Nei ligefuldt.

Rasmus.

D! Du Grumme etc.

Lisbet.

Ja saa see etc.

3.

Rasmus.

Naar jeg nu gav Dig et Par sølvsplænde Eto,
Stromper af Silke, min Moder har gjemt?

Lisbet.

Vandred jeg heller paa bare Fødder to,
End med dit Søl og Hjertet beklemt.

Rasmus.

D! Du Grumme etc.

Lisbet.

Ja saa see etc.

4.

Rasmus.

Naar jeg nu gav Dig mit deilige Seierværk,
Kjeden med, som hænger deri?

Lisbet.

Heller jeg gif uden den i min bare Særk,
Maar je derved slay for Dig fri.

Rasmus.

O! Du Grumme etc.

Lisbet.

Ja saa see etc.

5.

Rasmus.

Lisbet! Du tager Livet reent af mig!
Bort jeg gaaer, Du seer mig ei meer.

Lisbet.

Rasmus! nu er Du rigtig foielig!
Nu Du gjør, hvad gjerne jeg seer.

Rasmus.

Nei Du er dog ret en lille Trold,
Nu gaaer jeg netop til Kroes uden Dig.

Lisbet.

Og Du er en tosset Bondednold!
Dandse med Dig vil jeg ei! nei!

(Rasmus gaaer gradende ind i Kroen. Musikken ophører i Orkestret,
men bliver fortsat i Kroen, saa længe Lisbets Monolog varer.)

Lisbet (alene).

Jeg vil blive siddende her hele Aftenen, og Matten
med, hvis Tokum ikke kommer. Hør Musikken! hvor dei-

ligt! og her sidder jeg! Jeg vil lukke Dinene og lade, som jeg danser med Tokum. (Hun nynner og bevæger Benene, som om hun dansede. Musikken tier.)

Sjette Scene.

Lisbet. Tokum.

Tokum (kommer listende ind).

Nei jeg kan dog ikke holde mig herfra; det er, som om mit Hjerte skulde gaae istykker i Brystet paa mig. Dansen er begyndt, jeg hørte Musikken ude paa Marken, hvor jeg sad, og da jeg tænkte paa, at Lisbet nu dansede med Nasmus, saa maatte jeg herhen. Her staaer jeg nu, og har ikke Courage til at gaae ind. Nei jeg vil gaae min Vej igjen, jeg vil ikke see paa dem. I Aften, sagde Nasmus til mig, skulde Jaordet staae, Jepsen havde lovet ham det, og sagt, han saa det gjerne. Gud hvor jeg er bedrøvet! Jeg troer dog, at kunde jeg bare tale med hende og rigtig forklare hende, hvor meget jeg holder af hende, saa kanskee dog — men — naar hun seer paa mig med de store Dine, saa er det ligesom jeg blev stum, jeg føler en Trykken for mit Bryst, en Smerte, en — (han har under dette Sidste nærmet sig det Sted, hvor Lisbet sidder, uden at han seer hende eller hun ham. Han støder i dette Dieblif paa Lisbet og farer med et Skrig over paa den anden Side. Lisbet giver ligeledes et Skrig og bliver undseelig staaende. Efter en Pause:)

Lisbet (undseelig).

Tokum!

Jokum (saaer undseelig Dinene til Jorden).

Lisbet!

Lisbet.

Bliver Du bange for mig?

Jokum.

Nei, Lisbet! — men — jeg troede — at Du var inde i Dands med — og saa blev jeg saa underlig, da jeg saa Dig her.

Lisbet.

Na, Jokum! jeg har slet ikke været inde i Kroen endnu. Jeg ventede — jeg synes, Du sagde forleden Dag, at —

Jokum.

Ik, Lisbet! forleden Dag vidste jeg ikke, at Niasmus — Jeg troede ikke, Du vilde — Og derfor glædede jeg mig til i Aften, men nu skal Du vel dandse alle Dandse med ham.

Lisbet.

Jeg dandser ikke een med ham, for jeg kan ikke lide ham.

Jokum.

Lisbet! er det sandt hvad Du siger? Vil Du da dandse een med mig?

Lisbet.

O Jokum! jeg vil dandse dem alle med dig. Hvis Du vil?

Jokum.

O Lisbet! om jeg vil — kunde jeg bare sige Dig —

Lisbet.

Ja det er kjædeligt, Tokum, at Du aldrig siger
noget rigtigt.

1.

Tokum.

Lisbet! Lisbet! D hvor er Du sød og net!

See paa mig ret!

Lisbet! Lisbet! D hvor er Du sød og net!

Naar jeg tænker paa, Du kunde være grum,

Aldrig meer fik Glæden i mit Hjerte Rum.

Lisbet! Lisbet! D hvor er Du sød og net!

2.

Lisbet.

Tokum! Tokum! haard og grum det er jeg ei.

See ret paa mig!

Tokum! Tokum! haard og grum det er jeg ei.

Naar jeg er hos Dig, da føler jeg det ret.

Jeg er ikke smuk, Gud give jeg var net!

Tokum! Tokum! haard og grum det er jeg ei.

3.

Tokum.

Lisbet! Lisbet! læg din lille Haand i min!

Den er saa fin.

Lisbet! Lisbet! læg din lille Haand i min!

Maa jeg den beholde til min sidste Stund?

Af hvad Verden eier, be'er jeg derom kun.

Lisbet! Lisbet! lad den blive her i min!

4.

Lisbet.

Jokum! Jokum! aldrig ta'er jeg den igjen,

Min Hjertens Ven!

Jokum! Jokum! aldrig ta'er jeg den igjen.

Wilde hele Verden vige bort fra mig,

Her hos Dig paa Jord jeg fandt et Himmerig.

Jokum! Jokum! aldrig ta'er jeg den igjen.

5.

Jokum.

Lisbet! Lisbet! D hvor er din lille Mund

Dog sød og rund!

Lisbet! Lisbet! D hvor er den sød og rund!

D! den kunde gjøre mig saa lykkelig.

Lisbet.

Alt i Verden kan jeg gjøre nu for Dig!

(Hun kysser ham.)

Begge.

Jeg er lykkelig, jeg er lykkelig,

Som jeg var i Himmerig!

Jokum.

D Lisbet! Du vil være min lille Kjæreste?

Lisbet.

Ja Tokum, det vilde jeg rigtignok gjerne.

Tokum.

Du vil hellere have mig end Rasmus?

Lisbet.

Ja!

Tokum.

Hellere mig end den rige Hans?

Lisbet.

Ja!

Tokum.

O Lisbet! min egen søde Lisbet! Saa har Gud dog hørt min Bøn. Dag og Nat bad jeg ham om at han vilde mage det saaledes, at Du holdt af mig, men rigtig tilgavns, saaledes som jeg holder af Dig. Og nu er det skeet. Du vil hellere have mig end alle de Andre, som ere rige? Og jeg Etakkel! O gid jeg nu var rig, ikke for min Skyld, men for din! jeg skulde pynte Dig som en lille Prindsesse, jeg skulde — o Lisbet! jeg skal bære Dig paa mine Hænder!

Lisbet.

Tokum! naar jeg tænkte paa Dig Dag og Nat, da tænkte jeg aldrig paa, om Du var rig eller fattig. Jeg kunde ikke sove, fordi jeg laae og græd; jeg troede, Du ikke holdt af mig, men bedre kunde lide de andre Piger; saa var jeg saa bedrøvet, for jeg holder nu engang saa gyselig meget af Dig. See her, Tokum! disse Blomster har jeg plukket til Dig. Lad mig sætte dem i dit Knæp-

hul. Ja var Du ikke kommen i Aften, jeg havde grædt mine Dine ud af Hovedet, saa kunde Du hart det saa godt. Men nu skal vi dandse sammen hele Aftenen.

(Man hører en Dands spilles inde i Kroen.)

Hør Musikken! O det er deiligt!

Jokum.

Og Du vil dandse med mig? med Ingen uden med mig? det lover Du? Giv mig Haanden derpaa, Lisbet, jeg kan ikke taale at see Dig dandse med Andre. Vil Du give mig Haanden derpaa?

Lisbet (giver ham Haanden).

Med Ingen uden med Dig. Men gaa Du nu ind iforveien, for kommer vi sammen, saa smidsker alle Løfene og leer, og det er saa slaut. Jeg venter her efter Inger; saasnart hun kommer, saa er jeg inde hos Dig.

Jokum.

Gaae iforveien — ja ja da, jeg maa vel finde mig deri. Farvel saa længe, min lille Lisbet, min lille Kjæreste! min, min!

Lisbet.

Ja din, om saa Fader, Inger, Masmus, Hans og Kongen selv forbød mig at holde af Dig. Det Gnefte, jeg er bedrovet for, det er, at Du er Somand, og saa tidt skal ud paa den fæle Sø, og det tidt i mørke, kolde Nætter. Jeg husker nok, da Du sidst var ude i den stærke Storm med din Fader. Alle her vare angste for, at I aldrig naaede Land mere, men Ingen som jeg; mit Hjerte bankede, som om det vilde springe istykker.

Uf den lumske Sø! at Du saa tidt skal paa den!
O Tokum, det er fælt at tænke paa!

Tokum.

Ja, Lisbet, den Nat var haard. Men Skibet hed
Elisabeth; da jeg kom ud til det, og hørte, at det havde
dit Navn, saa glemte jeg al Fare; jeg syntes, det var
prægtigt at offre Liv og Blod for Elisabeth. Men det
gaaer da heller ikke altid saa strengt til som dengang, og
seer Du, vor Herre hjalp os dog i Land. Og er det
og saa haardt at stilles ad, saa tænk paa, naar jeg saa
kommer hjem igjen!

Lisbet.

Ja, det bliver deilig! Saa skal jeg have varmt
Ol til Dig, og klappe og kysse Dig, til Du bliver
varm igjen. Men gaa nu ind i Kroen, saa kommer jeg
strax efter.

Tokum.

Farvel saa længe! (Gæber, men vender om) Hør, Lisbet!
nu er Du jo min lille Kjæreste, ikke?

Lisbet.

Ja, men gaa nu.

Tokum.

Ja, men naar Kjæresten stilles ad, saa — saa —

Lisbet.

Hvad saa?

Tokum.

Saa siger man rigtig Farvel.

Lisbet.

Jeg har jo sagt Farvel.

(Her ophører Dandsen i Kroen.)

Jokum.

Nei, Lisbet, ikke rigtig.

Lisbet (omfavner ham).

Farvel, Farvel! Er det nu godt?

Jokum.

Farvel! (han vender atter om) Hør, Lisbet —

Lisbet.

Hvis Du nu ikke strax gaaer, saa tager jeg Nasmus.

Jokum.

Jeg er borte! (Han løber ind i Kroen.)

Shvende Scene.

Lisbet (alene). Siden: Hans.

Lisbet.

O hvor jeg er glad! saa glad har jeg aldrig været før.
(Her begynder den Dands i Kroen, hvortil Lisbet synger om lidt.)
Her, nu begynder den nye Dands derinde. Hvor bliver
ogsaa Inger af! Kommer hun ikke snart, løber jeg alene.
(Hun falder ind i den Musik, som spilles fra Kroen.)

1.

Jokum altsaa elsker mig!

Op til Loftet springer jeg.

Vi skal dandse sammen her,

Saa vi tabe reent vort Veir.

Jeg er ung og glad og fro,
 Skal til Dandsen paa vor Kro.
 Naar jeg synger, naar jeg dandser,
 Hopper Hjertet i mit Bryst.
 Hopsasa! hepsasa!

(Under Slutningen af Verset træder Hans ud af sit Huus med Pibe i Munden. Han betragter Lisbet, idet han gaaer rundt om hende, og gaaer hen mod Banken paa venstre Side af Tilskuerne.)

2.

Hans.

Hvad er det for Lystighed!
 Kom, din Strik, og sæt Dig ned!
 Lisbet, jeg har tænkt derpaa,
 Vi To skal for Altret gaae.

Lisbet.

Pyt! naar Himlen falder ned,
 Fanges Lærkerne derved.
 Naar jeg synger, naar jeg dandser,
 Hopper Hjertet i mit Bryst.
 Hopsasa! hepsasa!

3.

Hans.

Og hvad har Du da mod mig?
 Er jeg ikke ung og rig?
 Lisbet, Du bør skjonne paa,
 At Du mig til Mand kan faae.

Lisbet.

Kjære Hans, Du er saa styg,

Dertil er Du altfor tyf.

Jeg vil synge, jeg vil dandse,

Hjertet hopper i mit Bryst.

Hopsasa! hopsasa!

4.

Hans.

Jeg har Huus og Seng og Gaard,

Kisten fuld og mange Faar.

Vær dog ingen toffet Tøs!

Tag Dig ei en fattig Knøs!

Lisbet.

Fattig er den rige Fugl,

Naar et Buur er kun hans Skjul.

Naar jeg synger, naar jeg dandser,

Hopper Hjertet i mit Bryst.

Hopsasa! hopsasa!

5.

Hans.

Naar jeg ret faacr talt med Dig,

Bli'er Du sikkert soielig.

Og naar Du vil ha'e det, Enut,

Dandser jeg med Dig, min Slut!

Lisbet.

Hans, hvis Du paa Gulvet treen,
 Faldt Du over dine Been.
 Jeg vil synge, jeg vil dandse,
 Hjertet hopper i mit Bryst.
 Hopsasa! hopsasa!

6.

Hans.

Jeg kan faae hver Pige her,
 Fire, fem, som har mig kjær,
 Ja selv Fogdens Datter stor
 Gav mig gjerne strax sit Ord.

Lisbet.

Tag dem, Kjære, alle Fem,
 Jeg skal ei misunde dem.
 Naar jeg synger, naar jeg dandser,
 Hopper Hjertet i mit Bryst.
 Hopsasa! hopsasa!

7.

Hans.

Saa Farvel, Du fattig' Gaas,
 Anden Dei gaer nu min Kaas.
 Sid ved Bøven da og slid,
 For at faae en fattig Bid!

Lisbet.

Saa Farvel, Du rige Ræv!
 Vasse skal jeg Dands og Bæv.
 Naar jeg synger, naar jeg dandser,
 Hopper Hjertet i mit Bryst.
 Hopsasa! hopsasa!

(Hun dandser ind i Kroen; Musikken fortsættes derinde.)

Ottende Scene.

Hans. Siden: Inger.

Hans.

Sikken en Fandens Tos! sige mig nei, gjøre Nar af mig! Jeg er altfor tyk, jeg er altfor styg! har der Nogen hørt Mage til Baas! Men vær saa god, Jomfru Næsvis! naar hun vil staae sig selv i Lyset, for mig gjerne! Hans er ikke forlegen for at faae en Kone, jeg kan faae ti for een, det skal hun faae at see. Sikken en Laptaske!

Inger

(kommer ud af Huset; hun lukker Døren, og putter Nøglen i Lommen).

Her er jeg, Lisbet, kom nu! Hvad? er hun gaaet alene?

Hans.

Ja, Inger, I skulde have artet Lisbet bedre, saa var hun nu, hvor hun skulde være; men nu flyver Fuglen paa egen Haand, og efter sit eget Hoved.

Inger.

— Hvad vil I sige dermed, Hans?

Hans.

Jeg vil sige dermed, at nu springer jeres Søster om med Fyrene derinde og smidsker med dem, hvilket klæder meget ilde for en ærbar Pige.

Inger.

Hvordan er det I taler om min Søster, min egen lille Lisbet? Min Søster er en ærbar Pige, trods nogen her. Hvad er I saa vred for?

Hans.

Hør, Inger, I er et fornuftigt Fruetimmer, som man kan tale sig tilrette med. Synes I ikke, at det er skammeligt, at, naar en Mand som Hans, der er rig og i alle Maader som han skal være, faaer ifinde at gjøre saadan en lille Pige som Lisbet lykkelig, og vil lade Alt, hvad han eier og har, komme hende tilgode, jeg spørger Jer, om I ikke synes, at det er skammeligt, at hun siger Nei lige op i min Næse. Hvad synes I?

Inger.

Ja, bedste Hans, det maa vel være, fordi hun troer, at det ikke vil gjøre hende lykkelig.

Hans.

Ja, jeg vidste nok, at I holdt med hende, for det gjør I altid. Men jeg skal tale med jeres Fader, han er en bestemt Mand, og naar han siger: „Lisbet tager Hans“, saa tager Lisbet Hans, og saa er al Brøvl forbi. Jeg kan ærgre mig over saadan Tale! Ikke

lykkelig med mig! — med mig! — nei, det faaer I
Ingen til at troe.

Niende Scene.

De Forrige. Rasmus.

Rasmus (kommer grædende ud af Kroen).

Jeg er det ulykkeligste Menneske paa Jorden!

Inger og Hans.

Hvad er det? er der skeet en Ulykke?

Rasmus.

Lisbet vil ikke dandse med mig, ikke en Smule,
hun vil ikke dandse med Andre end Jokum.

Inger.

Na er det ikke Andet!

Hans (affides).

Med Jokum! Mon den dumme Dreng — nei,
det skal der da ikke blive noget af.

Inger.

Mien Rasmus! giv Dig dog tilfreds, hun dandser
nok med Dig. Følg nu ind med mig, saa skal Du see.

Rasmus (bestandig grædende).

Nei, hun gjør det ikke! — Hun holder af Jokum.
Det bliver min Død.

Hans.

Hvoraf veed Du, at hun holder af Jokum?

(Her ophorer Musikken i Kroen.)

Rasmus.

O, det kan jeg mærke baade paa det Gne og paa det Andet. Hun havde før nogle Blomster i Haanden, og da hun nu kom ind, saa havde hun ingen; saa spurgte jeg hende, hvor hun havde gjort af sine Blomster, saa svarede hun — (han stiffer i at græde).

Hans.

Naar, hvad svarede hun?

Rasmus.

At dem havde han faaet, som hun holdt meest af; og da jeg saae mig om, saa sad de i Troien paa Tokum. Da jeg saae det, troede jeg, at jeg var segnet om.

Tiende Scene.

De Forrige. Jepsen.

Jepsen

(Kommer ud af Kroen og har hørt Rasmus'ses sidste Ord).

Hvad er det? segner Rasmus? det var som Fanden!

Hans.

Det er godt, I kommer, Jepsen, for at holde Styr paa jeres Datter —

Rasmus.

Hun ta'er Livet af mig —

Hans.

Naar I havde hørt, hvad hun sagde for lidt siden her til mig, Nabo —

Rasmus.

Det er Lønnen for min Trofskab —

Hans.

Saadan er jeg aldrig blevet behandlet.

Jepsen.

Men ere I blevne gale begge To. Hvad er alt det, I staaer og præker i en Lygte? Inger! hvad Fanden har Du gjort ved dem?

Inger.

Jeg, Fader?

Hans.

Nei, det er ikke hende, men Lisbet.

Jepsen.

Lisbet! — Naa, ja hvorfor taler I ikke reent ud af Posen? Hvad er der med hende?

Rasmus.

Kan I huske, hvad I svarte mig igaar, da jeg sagde Jer, at jeg havde Sind til Lisbet?

Jepsen.

Ja, jeg svarte Igu meget fornuftig.

Rasmus.

Det veed Gud, I gjorde — I sagde: „for mig gjerne“.

Jepsen.

Naar Pigen vil ha'e Jer.

Rasmus (grædende).

Ja, men hun vil ikke ha'e mig!

Jepsen.

For mig gjerne.

Hans (til Rasmus).

Frier I til Lisbet?

Rasmus.

Det veed Gud, jeg gjør.

Hans.

Naa! — Ja hun er da ikke saa gal at tage Jer.

Rasmus.

Gal? Hvad vil I sige dermed?

Jepsen.

Naa naa, hold nu Fred, og siig mig hvad Lisbet har gjort Jer imod. (Til Hans) Lad mig nu for det første høre jeres Klage.

Hans.

Jeg havde den Honnøret at tilbyde hende at blive min Kone, og dele halvt med mig.

Jepsen.

Naa og saa, hvad svarede hun?

Hans.

Ja, I maa undskyldte mig, jeg kan ikke gjentage alle de næsvise Ord, som hun gav mig til Svar.

Jepsen.

Og det næsviøse var vel, at hun ikke vilde have Jer?

Hans.

Akkurat!

Rasmus.

Det kan man da ikke fortænke hende i.

Hans.

Hvad siger J?

Jepsen.

Naa naa! J er jo ligesom to Hanekyllinger. Hør nu et Ord: To Hunde forliges ikke om eet Been. Tvinge Pigebarnet vil jeg ikke. J kan jo begge see at gjøre Jeres røde Hoser grønne hos hende. En af Jer skal hun tage; men hvem af Jer det skal være, maa hun om. Gaae nu ind og faae Jer en Svingom med hende, saa mærker J jo nok, hvem hun bedst kan lide, og den af Jer, som trækker det korteste Straa, maa holde med sit Læs for en anden Dør; der er sgu ikke Mangel paa Kjøbere af saadanne Varer som J er.

Rasmus (grædende).

Men hun vil jo ikke dansse med Andre end med Tokum.

Jepsen.

Tokum! det var et godt Parti! Nei Tak! det bliver der ikke noget af. Gaa nu ind og tal med Pigebarnet, saa kommer der nok Orden i Tingene.

Inger.

Hvor har Du gjort af den fremmede Herre?

Jepsen.

Han er midt i Dansen op over begge Ørene, og gjør alle vore Piger gale i Hovedet.

Inger.

Ja jeg maa ind til Lisbet. Gaaer du med, Fader?

Jepsen.

Ja vist gjør jeg saa. Jeg kom herud for at hente Dig, det bad Lisbet mig om. (Til Hans og Rasmus) Gaaer I ikke med?

Hans.

Om lidt, jeg vil først tale et Ord med Rasmus i Centrum.

Jepsen.

Ja ja da, men tag varlig paa ham, han taaler ikke meget. (Gaaer med Inger ind i Kroen.)

Ellevte Scene.

Hans. Rasmus.

Hans.

Hør, Rasmus, lad os slutte Fred, vi kan være hinanden til Nytte. Lisbet er en lille Spidslærke, hun holder af det Flodestjæg, det er let at mærke.

Rasmus.

Nei, hun holder ikke af mig.

Hans.

Jeg mener ikke Jer, men Tokum. Lad os To spille dem et Puds. Hun har sagt, at hun ikke vil dandse med Andre end med Tokum. Lad os see at skaffe ham bort herfra. Hvad synes I?

Rasmus.

Bort? ja hvordan skulde det gaae til?

Hans.

Lad os gaae ind og lade som ingen Ting, men lad os To holde sammen. Jeg har mine egne Tanter. Jeg tænker, der skal komme en Veilighed til at straffe hende, saa hun skal tænke paa Hans.

Rasmus.

Ja, men det er jo det, jeg ikke vil ha'e. Jeg vil ha'e, at hun skal tænke paa mig.

Hans (affides).

Det er da et dumt Bæst. (Sott) Ja ja, det skal hun ogsaa; kom bare! Tiden gaaer.

Rasmus.

O Hans! kan I faae hende til at tænke paa mig, saa er jeg det lykkeligste Menneſke. (Man horer en Dands inde i Kroen.) Hør! nu begynder en ny Dands. Kan I faae Lisbet til at dandse med mig, saa skal I faae en deilig stor So, som jeg har fedet i et heelt Aar.

Hans.

Det er et Ord, Rasmus!

(De gaae ind i Kroen.)

Solgte Scene.

(Her er Maanen kommen op.)

Lisbet, forfulgt af Hermansen, kommer løbende bag om Kroen.

Hermansen.

Lisbet! lille Lisbet! bliv dog! løb ikke fra mig!

Lisbet.

Nei jeg vil ikke dandse med Jer, det har jeg jo sagt.

Hermansen.

Nu havde jeg dog aldrig troet, at saadan en lille
kjon Amagerpige kunde være saa knibst. Kom nu! Hør
Musiken, hvor indbydende! Giv mig din lille Haard,
Lisbet, saa skal vi flyve afsted som to Fugle. (han løber
efter hende, Lisbet løber bag om Brenden, de løbe rundt om den).

Lisbet.

Jeg gjør det ikke, siger jeg.

Hermansen.

Det er, fordi din Skjelm kun vil dandse med den
unge Semand. Ja jeg saae nok de Dine, Du kastede
til ham. Men jeg er en Fremmed, som Du ikke kan
nægte en Dands, det gaaer ikke an.

Lisbet.

Jo det gaaer godt an.

Hermansen.

Jeg skal sige det til Din Fader.

Lisbet.

Vær saa god.

Hermansen.

Inger har lovet mig, at Du skulde dandse med mig.

Lisbet.

Ja Inger er en god Søster.

Hermansen.

Du kan ikke nægte mig en Dands.

Lisbet.

Jo det kan jeg godt, jeg har givet mit Ord til Andre,
og et Ord et Ord, en Amagerpige en Amagerpige. (hun
løber ad Markerne til).

Hermansen (leber efter).

Bliv, Lisbet! Du slipper ikke.

Trettende Scene.

Inger (fra Kroen). Siden: Jepsen. (Musikken vedbliver derinde.)

Inger.

Hun er intet Steds at see, det er reent forstrækkeligt. Fader er saa vred paa hende. Mon hun ikke er gaaet ind i Huset? (gaaer ind i Jepsens Hus).

Jepsen (fra Kroen).

Sikken en Satans Tøs! Hvor er hun dog løbet hen?

Inger (kommer fra Huset).

Nei inde er hun ikke.

(Lukker Døren af og putter Nøglen i Lommen).

Jepsen.

Ja lad mig faae fat paa hende, jeg skal lære hende at gjøre saadanne Optøier.

Inger.

Vær nu ikke saa vred, lille Fader! hun kommer vist strax. Lad os gaae ind igjen, hun er maaske midt i Dandsen.

Jepsen.

Ja hun skal blive modtaget! — Har jeg kjendt Mage! ikke at ville dandse med Andre end Tokum! Sikke forbandede Nykker! (gaaer med Inger ind i Kroen).

Fjortende Scene.

Lisbet. Siden: Hermansen.

Lisbet (kommer løbende).

Her er Ingen! Ha ha! jeg smuttede fra ham. (Seer ud.) Der er han igjen! (Løber hen til Kroen.) Naa, der staaer Fader, Rasmus og Hans, dem slipper jeg ikke forbi. (Løber hen til Jepsens Huus og vil ind.) Inger har lukket Døren af. (Seer ud.) Der er han!

(Løber ind i Hans' Huus.)

Hermansen (kommer løbende).

Heller ikke her! Sikken en lille Satan, hvor hun kunde pile afsted! Jeg har løbet mig en Svindsot til. Hun er vist midt i Dandsen med den lille Sømand. Nei jeg maa dog see at sætte min Billie igjennem.

(Løber ind i Kroen.)

Femtende Scene.

Jokum. Strax efter: Hans og Rasmus. (Jokum kommer udenom Kroen.)

Jokum.

Hvor er dog Lisbet bleven af? Jeg saae, hun løb ud af Døren med Kjøbenhavneren. Det var som mit Hjerter skulde gaae istykker. Og siden har han været borte, og hun er intet Sted at see. Hvad skal jeg troe? Kan Lisbet være falsk mod mig!

(Hans og Rasmus fra Kroen.)

Hans.

Der er han, vi har ham ene.

Mathus.

Hvad skal vi gjøre?

Hans (sagte).

Stille! det bliver ved Aftalen.

Jokum.

Jeg bliver gal over mine Tanker.

Hans (heit).

Hvad feiler Dig, Jokum, Du seer saa modfalden ud?

Jokum.

Hvad angaaer det Dig, hvorledes jeg seer ud? Hvorfor sniger I jer bestandig i Hælene paa mig? Jeg søger ikke Jer, saa kan I lade mig gaae i Fred.

Hans.

Godt Ord igjen! Jeg har vel Lov at gaae uden for mit Huus; Pladsen er vel ikke ene for Dig. Har Lisbet maaskee lovet Dig at komme herud til Dig, saa skal vi gjerne gaae vor Vej.

Jokum.

Her er ikke Tale om Lisbet; den, der siger et ondt Ord om hende, skal faae med mig at gjøre.

Mathus (græder).

Hun har dog ikke givet Dig Ja, Jokum? har hun? saa er jeg det uhykkeligste Menneske!

Hans.

Na, der er et stort Spring fra at dandse sammen til at gifte sig. Skulde Lisbet gifte sig med alle dem, hun smidsker for, saa fik hun nok at bestille. Nei lille Tokum, Kjøbenhavneren bar stukket Dig ud, Lisbet og han er ude at lige Stjerner.

Tokum (støder til ham).

Siig ikke saadant Noget, eller jeg knækker Arme og Been paa Dig.

Hans.

Det var som Satan! O de gaaer ikke saa let istykker. Kom, Rasmus! saadanne farlige Personer maa ikke gaae løse. (De omringe ham.)

Tokum.

To om Een, det ligner Jer!

Hans.

Vi vil ingen Fortræd gjøre Dig, lille Tokum, vi vil blot skaffe Dig frit Huus, medens vi faaer os en lille Svingom med Lisbet.

(De halv pufse ham, halv bære ham ind i Hans' Huus. Rasmus holder Døren, medens Hans tager Nøglen af og putter den i Lommen. Tokum raaber: Gevalt! Gevalt! Her ophører Musikken i Kroen.)

Hans.

Ha, ha! det gif sgu godt.

Rasmus (lytter ved Døren).

Han er ganske stille.

Hans.

Ja han er ikke saa springsk, som han lader. Lad os nu gaae til Kroen; vil hun nu dandse, bliver det idetmindste ikke med Jofum.

Rasmus.

Ha, ha! han lader til at synes godt om det derinde. (Banker paa Døren). God Fornoielse, Jofum!

Jofum (indensfor).

Mange Tak!

Hans.

Er Du bleven mere from? — Hvordan har Du det, lille Jofum?

Jofum.

Deiligt!

Rasmus.

Sikken et Fæ — ha, ha!

Hans.

Skal jeg bringe Lisbet en Hilsen fra Dig?

Jofum.

Tak! det kan jeg gjøre selv.

Hans.

Ha, ha! — Kan I see, det gik?

Rasmus.

Ja I er en Pøkkers Karl, Hans! Gid jeg havde Jeres Forstand! Nu hurtig ind! nu dandser hun nok med mig. Ha, ha, ha!

(De løbe ind i Kroen.)

Sextende Scene.

Scenen staaer et Dieblif tom. Fire Amagerpiger komme langsomt med hinanden under Armen i en Række. De komme fra venstre Side for Tilskuerne og gaa tværs over Scenen syngende.

1.

Pigerne (fjirstemmigt).

Vi gaae her og synge i Maanessin,
 I Maanessin,
 Saa Fuglene vaagne i Bust og Lind
 I Maanessin.

(Det Sidste af Verset høres bag Scenen.)

Fire Amagerkarle med hinanden under Armen komme fra samme Side og gaae efter Pigerne, medens de synge:

2.

Karlene (fjirstemmigt).

Saa deiligt er her i Maanessin,
 I Maanessin,
 Naar Pigerne spadserer med Roser paa Kind
 I Maanessin.

3.

Pigerne (bag Scenen).

Her er saa stille i Maanessin,
 I Maanessin,
 Der rører sig ei den mindste Vind
 I Maanessin.

Lisbet og Tokum sees i det lille Vindue over Døren.

4.

Lisbet.

Vi sidde som Fanger i Maanestfin,

I Maanestfin.

Tokum.

Dg see hinanden i Dinene ind

I Maanestfin.

Hermansen kommer sagte ind. (Lisbet og Tokum trække sig tilbage.)

5.

Hermansen.

Jeg sniger mig sagte i Maanestfin,

I Maanestfin;

Ved Sangen jeg føler mig saa dansk i Sind

I Maanestfin.

(Han gaaer ud efter Pigerne og Karlene.)

6.

Pigerne og Karlene (langt borte).

Amager lyser i Maanestfin,

I Maanestfin,

Mens Haverne smutte i Kornet ind

I Maanestfin.

En Karl (raaber inde i Kroen).
Hans Sørensens Skaal! Hurra!

Alle i Kroen.
Hurra!

Syttende Scene.

Peer, Søren, Lars og flere Amagere komme ud fra Kroen.

1.

Peer.

Dandse hvo som dandse vil!
Jeg har nok i Aften.
Lad os her ved Sang og Spil
Nyde Druesaften!
Her vi nu vil sætte os,
Alle Pigerne til Trods.
Hvem vil her tractere?
Hvem vil her tractere?

Chor.

Halsen er tør, Lommen er tom;
Kom med Punschen! kom!

2.

Peer.

Penge har jeg rigtig ei,
Hvad gjør det til Sagen?

Ingen drikke kan som jeg,
 Det er klart som Dagen.
 Penge gi'er Den, som formaaer,
 Drikke skal jeg hver en Aar,
 Saadan vil vi dele,
 Saadan vil vi dele.

Chor.

Halsen er tør etc.

3.

Veer.

Sæt et Bord paa Pladsen her,
 Hundred' Lys i Stager!
 Lad os vise Maanen der,
 At dens Lys vi vrager.
 Bring nu bare Punschen hen!
 Hvem der skal betale den,
 Gi'er sig nok i Enden,
 Gi'er sig nok i Enden.

Chor.

Halsen er tør etc.

Aktende Scene.

De Forrige. Mikkelsen (kommer fra Markerne).

Mikkelsen

(som har hørt det Sidste af Sangen).

God Aften, godt Folk!

Peer.

God Aften, Skipper Mikkelsen! I kommer som I var kaldet. (Til de Andre.) Nu skal I see, der kommer Nedelighed i Tingene. Hør, Mikkelsen! vi har været saa tørstige i denne Hede, at vore Lommer er saa tomme som Kuglen paa Frelserens Taarn, og vore Halsse saa tørre som en grønsaltet Klipfisk.

Mikkelsen.

Da straalte Du dog godt op før.

Peer.

Det var Nødsstrig, og som en rigtig Lods kom I i det samme. Al, Mikkelsen! vi er i en stor Nød.

Mikkelsen.

Saa maa jeg vel hente Nedningsmidlerne. (Raaber ind i Kroen.) En Bolle Punsch!

Peer (raaber).

Alf de største! Bord og Bænke, mange Lys, saa vi rigtig kan see hinanden i Dinene! Mikkelsen tracterer. Lodserne fra Dragø ere rige Folk, de fiske Penge op om Natten fra Søens Bund, medens vi Staller sove for at give vore Gulerødder og Kartofler Tid at vore.

(Det Forlangte bringes.)

Mikkelsen.

Ja, I sover og lader vor Herre gjøre Nesten. Tag Mads, Godtsfolk, Alt hvad Peer ikke drikker, hører os til.

Nogle Amagere.

O Gud hjælpe os!

Peer (medens han stænker i Glasene).

Saadan en Bolle er en dum Tingest; til Een kunde den gaae an, men det er jo ikke noget at dele. Harde jeg Penge, jeg vilde skamme mig ved at byde saadan en lille Spølskom til Deling.

Mikkelsen.

Lad os da faae en Bolle til.

Peer (haver sit Glas).

Mikkelsens Skaal!

Alle.

Mikkelsens Skaal, Hurra!

Mikkelsen.

J kan da aldrig stikke et Glas ud, uden at J skal straaale dertil.

Peer.

Om Forladelse.

Mikkelsen.

Ja ingen Forseelse.

Peer.

Man mærker, J er gammel, J er altid branten.

Mikkelsen.

Og man mærker, J er ung, J er altid næsvis. Men det hører jo Ungdommen til i vor Tid.

Søren.

Hvad vil J sige dermed? vi Unge har da ogsaa Lov at tale med; vilde vi tie, saa saae det galt ud nu omstunder.

Mikkelsen (letter paa Hatten).

God Aften, Søren! er du der? ja det er nødvendigt, at Du gi'er dit Beshv med.

Søren (springer op).

Hvad vil I sige dermed, Skipper Mikkelsen? Har I Lyst, skal jeg vise Jer, at jeg er Karl for min Hat.

Lars.

Fy, Søren! skam Dig at true en gammel Mand!

Mikkelsen.

Ja, var jeg ung, Lars, saa truede Søren maaskee ikke. Men det har vel ingen Nød, der skal mange Muus om at bide en Kat.

Peer.

Vil I holde Fred! Det er en deilig Lystighed. Jeg kan kun ikke begribe, hvor man kan spille Tiden med saadant Brøvl, naar der staaer dampende Punsch foran En. Hvis I ikke holde Fred, tager jeg Bollen og sætter mig ud paa Marken og stikker den ud ganske ene. Naar man drikker, skal man være glad og takke Gud, at man ikke er gaaet ind i Naadeholdenheden. Søren er en brav Karl, han drikker som en Børstenbinde. Og I, Mikkelsen, har givet to Boller, og det kunde ligne Jer at give en tredie. Altsaa: Søren's og Mikkelsen's Skaal!

Alle.

Søren's og Mikkelsen's Skaal! Hurra!

Lars.

I gjorde nok en god Fangst forleden Nat i Stor-

men, Mikkelsen? Hvad var det for en Landsmand I hjalp i Havn?

Mikkelsen.

Det var en engelsk Fregat. Den var alvorlig i Knibe, kan I troe.

Søren.

Fanden skulde hjælpe de engelske Hunde i Havn! Var jeg Lods, skulde det Pak hjælpe sig selv.

Mikkelsen.

I Nøden er Alle Landsmænd.

Søren.

Ja, I taler for Jer Pose. Men kunde jeg engang faae fat i saadan en Englænder, jeg skulde takke ham for sidst.

Mikkelsen.

Ja Død og Pine! men de veed godt, at her paa Almager er saadan en Helvedes Karl; derfor kom de heller ikke herud paa Almager, da de var her sidst; det tog de dem nok iagt for.

Søren.

Kongen skulde forbyde det Kram at lægge sig ind i vore Havne. Det var den mindste Straf, de kunde faae.

Mikkelsen.

Ja billedød! naar bare Kongen vilde spørge Dig tilraads, saa gik det anderledes, end det gjør.

Søren.

Ja, ja, det kunde nok hænde. I holder nu altid med Dyrigheden, og smidsker for den.

Mikkelsen (reiser sig).

Jeg! Jeg har intet med Dyrigheden at skaffe. Naar jeg sidder i min Baad og gjør min Pligt, saa blæser jeg ad Dyrigheden.

1.

Paa Søen, naar den skummer vred,
 Naar Undergang er ventet,
 Er han den rette Dyrighed,
 Som trodsrer Elementet.
 Man følger hvert hans Raab, som lod
 Igjennem Stormens Tuden,
 Thi falleds Drift i falleds Nød
 Er først at frelse Skuden.

2.

Om Magten føres ingen Strid,
 Den er i sikke Hænder,
 Man i den farefulde Tid
 Uenighed ei kjender;
 Thi Faren er den falleds Ven,
 Som Alle til sig kalder;
 Selv Alderdom er ung igjen,
 Og Ungdom moden Alder.

3.

Men Lønnen kommer paa den Dag,
 Da Skibet gaaer i Havnen,
 Imens det gamle danske Flag
 Forkynder stolt fra Stavnen,
 At ingen Rift og ingen Vlet
 Det taale vil at bære,
 Men vaier stedse frit og let,
 Og hævder Danmarks Vre.

Lars.

Mikkelsen har Net, Kongens Skaal!

Alle.

Kongens Skaal! Hurra!

(Man hører udenfor Pigerne og Karlene synge.)

Her er saa deilig i Maanestien,

I Maanestien.

Der rører sig ei den mindste Vind

I Maanestien

Nyttende Scene.

De Forrige. Sepsen, Inger og flere Amagere komme ud af Kroen.

Inger.

Der er Lisbet, kan Du troe, Fader, hun har spadseret med de andre Piger.

De syngende Piger og Karle komme ind tilligemed Hermansen.

Inger.

Er Lisbet ikke med Jer?

Alle.

Nei.

Inger.

Men Gud bevares! hvor er da Pigebarnet?

(Alle Amagerne reise sig.)

Mikkelsen.

Hvad feiler Dig, Jepsen? Du seer jo ud som om Du havde spist Følster, og skulde isærd med Laaland.

Jepsen.

Na tal ikke til mig, jeg er saa gal i mit Hoved, som jeg kan blive. Den Satans Tøs!

Mikkelsen.

Hvilken Tøs?

Inger.

Lisbet, hun er intersteds at finde. Vi troede, hun var spadseret ud ad Markerne med de andre Piger, men de siger, hun har ikke været med. Bare hun ingen Ulykke er kommen til!

Lyvende Scene.

De Forrige. Hans og Rasmus komme fra Kroen.

Hans og Rasmus.

Naa, er Lisbet her?

Jepsen.

Nei gu er hun ikke! Ja hun kan glæde sig til Tilbagekomsten.

Rasmus (græder.)

Jeg tager min Død, hvis Lisbet ikke snart kommer.

Jepsen.

Ih fy! græd ikke, Rasmus! lad Fanden græde, han har store Dine.

Rasmus (til Mikkelisen.)

Ja det er Altsammen Jeres Søns Skyld. Han smidster for hende, og hun har ladet sig fange af ham.

Mikkelsen.

Hvor er Jofum? han veed vist, hvor Tosen stikker.

Rasmus.

Nei han er lovlig undskyldt i at vide det.

Mikkelsen.

Hvorfor det?

Hans (til Rasmus.)

Hold Mund!

Rasmus.

Na — jeg — tænkte.

Jepsen.

At I er gal.

Mikkelsen (raaber.)

Jofum! er Du her, Jofum!

Jepsen (affides til Inger.)

Jofum ogsaa borte! jeg bliver hed i Hovedet. Jeg kunde dreie Halsen over paa hende.

Inger.

Bille Fader! tro ikke noget Ondt om Lisbet.

Peer.

Hvad er der paa Færde? er Jofum og Lisbet

borte — ha, ha! — De er ude for at see, om Solen er gaaet rigtig ned.

Jepsen

(gaaer op i Baggrunden og raaber ud til begge Sider, idet han holder Haanden over Munden.)

Lisbet! Lisbet!

Mikkelsen (ligeledes.)

Jokum! Jokum!

Peer.

Lad os Alle raabe.

(Alle gaar op i Baggrunden og raabe til Siderne.)

Lisbet! Jokum!

Genogthvende Scene.

De Forrige. Lisbet og Jokum (vise sig oppe i Vinduet.)

Lisbet.

Hvem kalder?

Jokum.

Her er vi.

(Alle fare frem i Forgrunden.)

Inger.

Men Lisbet! er Du der? og Jokum?

Jepsen.

For Satan, Lisbet! hvad gjør Du der? Strax herved!

Lisbet.

Ja, lille Fader, naar Du ikke vil være vred, men love mig, at jeg og Jokum maa være Kjærestefolk.

Nasmus (til Hans.)
 Gud, Hans! Du har lukket dem inde sammen, Du er et rigtigt Fæ!

Hans.
 Hold Mund! vi nægter Alting.

Mikkelsen.

Styr Dig, Jepsen.

Jepsen.

Ja jeg skal kjæreste Dig! Strax her ned! (Han vil ind af Døren.) Hvad er det? I har lukket Jer inde! Men er I reent gale?

Inger.

Men Lisbet dog?

Lisbet.

Ja Fader, saasnart Du siger ja, lukker vi op.

Hans (affides).

Det gad jeg vide, hvorledes de vil bære dem ad med, saalænge jeg har Nøglen i Lommen.

Jokum.

Lille Fader! tal vor Sag hos Jepsen, Du holder jo saa meget af Lisbet.

Mikkelsen.

Naa, min Tilladelse, den spørger Du ikke om. Lad gaae. Hør, Jepsen, det er en Fandens Historie, der er sg'u ikke andet for end at lade dem faae hinanden, Alle har seet dem indelukkede sammen.

Jepsen.

Det rager ikke mig! Jeg lader mig ikke tvinge af

mine Børn. Hans og Rasmus har mit Ord, en af dem kan hun tage, naar hun endelig vil giftes.

Lisbet.

Lille Fader! hverken Hans eller Rasmus vil have mig. De har begge To lukket mig inde med Tokum, for at blive fri for mig.

Jepsen.

Har Hans og Rasmus lukket Dig inde?

Rasmus.

Gud forbarme sig, hvor hun kan lyve!

Hans.

Det er den sorteste Løgn!

Tokum.

Hvert Ord er sandt. Vi kan ikke lukke Jer ind, selv om vi vilde, Hans har lukket os inde i sit eget Huus. Søg i hans Lomme, saa skal I see, at han har Nøglen hos sig. I kan kjende den paa et rødt Baaud som er bundet ved den.

Peer.

Hans skal undersøges.

Hans.

Er Nøglen i min Lomme, har Tokum selv puttet den deri.

Tokum.

Kunde jeg putte Nøglen i hans Lomme, naar jeg var indelukket?

Mikkelsen.

Nei, Hans, det lod sig da ikke godt gjøre.
(Hans har under dette Sidste, ubemærket af alle, puttet Nøglen i Rasmus' Lomme.)

Hans.

Vær saa god at see i mine Lommer, saa Mange der har Lyst. (De omringe ham alle og sege, han vender selv sine Lommer.) Vil I nu en anden Gang troe mig, og ikke Jeres Lognerske af en Datter?

Rasmus (sagte til Hans.)

Hvor har I gjort af den?

Hans.

Hold Mund!

Jepsen.

Hør, Lisbet, jeg spøger ikke; kom herved, siger jeg.

Lisbet.

Jeg kan ikke, lille Fader de har lukket os inde.

Tokum.

Saa maa Rasmus have Nøglen. En af dem har den, det er vist.

Rasmus.

Jeg? ja vær saa god, her er mine Lommer. (Han vender dem alle, og Nøglen falder ned paa Gulvet.)

Alle.

Der er den jo, Rasmus havde den, ha, ha!

Jepsen.

Men Rasmus, er I reent gal? Hvad Satan skulde det betyde, at lukke dem inde?

J n g e r.

Fy, det er skammeligst gjort af Jer, Rasmus! Lisbet har Ret i, at hun ikke vil have Jer til Mand. I er et slet Menneske.

(Rasmus, der har staaet forbauset, brister i Graad.)

R a s m u s.

Nei jeg er intet slet Menneske, men jeg er et ulykkeligt Menneske. (Til Hans.) Men I er et slet Menneske, Hans, I forlader mig i Ulykken.

J e p s e n

(har imidlertid luffet Døren op for Tokum og Lisbet, som komme ud.) Men Lisbet! hvad vilde Du inde i Hans' Huus?

L i s b e t.

Lille Fader, jeg løb et Dieblig derind for at — binde mit Skobaand. Men som jeg staaer der, bliver Tokum stødt ind til mig, og saa blev Døren luffet i Laas, saa vi ikke kunde komme ud.

T o k u m.

Det er den rene Sandhed, de puffede og stødte mig med Magt ind til Lisbet, og laasede Døren efter mig, og raabte: Moer Dig godt! Og det har jeg gjort.

J e p s e n.

Men plager Fanden Jer begge To! Hvorfor gjorde I det?

H a n s.

Rasmus er et Fæ, det var hans Indfald.

Rasmus.

Maa du Fredsens Gud! var det mit Indfald? Nei nu vil jeg sige Alting, som det er (græber.) Vi vilde ikke have, at Tokum skulde tale og dandse med Lisbet, og derfor lukkede vi ham inde.

Mikkelsen.

Til Lisbet! ha, ha, ha!

Alle.

Ha, ha! I er siffige Fyre, I To.

Mikkelsen

(til Hans og Rasmus.)

Hør nu, I to forslagne Hoveder, nu er det nok bedst, at I fortrækker. (Til Sepsen.) Sepsen, Tosen og Drengen er uskyldige, lad dem faae hinanden.

Sepsen.

Lisbet har Ingenting, og Tokum har Ingenting. Var jeg rig, var det en anden Sag! men det er vanskeligt at plukke Haar af en Skaldet. Der bliver Intet af, siger jeg.

Mikkelsen.

Hun har Medgiften i Ansigtet. De kommer vel ud af det. Havde jeg Noget, skulde jeg gjerne spæde til, men Gud bedre det! Vi Lodser sætte hvert Dieblif Livet i Bove, for at faae fra Haanden i Munden. Alligevel vil jeg dele med dem det Lidt, jeg har.

Lisbet.

O, lille Fader! maa Lisbet kysse Dig for de Ord! Hvor Tokum og jeg skal holde af Dig! Du er rigtignok

en anden Fader end somme andre, der er saa haarde —
saa fæle — saa —

Jepsen.

Lisbet!

Lisbet.

Ja, Fader! for Du er ond ved mig. Hvor tidt har Du ikke fortalt, at Moder og Du beller Intet havde, men det gjorde ikke Noget, sagde Du, for naar man bare holder rigtig af hinanden, saa groer Gulerødderne og Kartoflerne af sig selv, og bliver dobbelt saa store. Nu holder Tokum og jeg saa forstrækkelig af hinanden, og saa kan Du dog nænne at være saa haard — saa slem — ja ret en styg Fader! (griber sig i sin Hestighed og falder ham grædende om Halsen). O! det er mit Spog, lille søde Fader! Du er saa god, Du siger ikke Nei? Vel? Det kan Du ikke nænne. O! jeg kan see det paa Dig, Du siger Ja, Du siger Ja!

Jepsen.

Nei, gu gjør jeg ikke! Der bliver Intet af. I er en letsindig Mand, Mikkelsen, det maa jeg sige Jer. Men vil I styrte Jeres Søn i Fordærvelsen, vær saa god! min Pligt er det at see paa min Datters Vel. Nu holder de af hinanden, men naar Krybben er tom, bides Hestene. Og hermed er den Sag færdig.

Hermansen

(Som ved at høre Mikkelsens Navn, er bleven opmærksom).

Er De Godsen Mikkelsen?

Mikkelsen (letter paa Hatten).

Det veed Gud, jeg er.

Hermansen.

Det var Dem og Deres Søn, der i den stærke Storm i forrige Maaned frelste Fregatten Elisabeth med Mandskab og Ladning?

Mikkelsen.

Ja vor Herre hjalp til, unge Mand.

Hermansen.

Giv mig Deres Haand. Dem søger jeg, og for Deres Skyld er jeg i Dag for første Gang i mit Liv paa Amager. Jeg stod i Begreb med at tage til Drago for at opsjøge Dem, men Jepsen sagde mig, at De kom her i Aften til Gildet. Var De ikke kommen her, var jeg i Morgen kommen til Dem. Jeg er sendt til Dem fra min Fader, som er Kjøbmand i Kjøbenhavn. Han staaer i Forbindelse med det engelske Handelshuus, som er Eier af Fregatten Elisabeth. Og da han gjennem Forhørene har erfaret Deres og Deres Søns Kædthed og Uforfærdethed, har han meldt Deres Daad for Handelshuset i England, der af Taknemmelighed sender Dem en Belønning af tohundrede Pund. Havde De og Deres Søn ikke frelst Elisabeth, var meer end een Familie sunket i Fordærvelse. Her er Berlen, Pengene kan De have hos os, naar De behager.

Mikkelsen.

Unge Herre! De kommer jo her som en Frelsens Engel. Er det sandt, hvad De siger, saa Gud velsigne

dem, som i deres Overflod tænke paa den fattige Mand! Nu Lisbet! Jokum! Hovederne op! her er Penge!

Lisbet og Jokum.

Fader! kjære Fader!

Mikkelsen (til Jepsen).

Maa, hvad siger Du nu, Din Tverdriver?

Jepsen.

Ja, det forandrer jo Sagen.

Lisbet og Jokum (til Jepsen).

Du siger Ja! Du er ikke vred?

Lisbet.

Du er min egen søde Fader!

Jepsen.

Ja, naar Barnet faaer sin Villie, græder det ikke.

Jokum (svinger sin Hat).

Hurra! Lisbet er min Kjæreste!

Alle.

Hurra!

Hans.

Det er fornøieligt at staae og høre paa paa. / Gid den Kjobenhavner sad paa Bløksbjerg!

(Han gaaer ind i sit Huus.)

Masmus (grædende).

Maa jeg gratulere Dig, Lisbet?

Lisbet.

Det veed Gud, Du maa, Masmus.

Jokum.
 Og mig med, hvis det kan fornøie Dig.

Jepsen (til Rasmus).

Du skal ikke være saa modfalden, Rasmus, Du kan faae ti Koner for een.

Rasmus.

Gud, Jepsen! troer I?

Jepsen.

Ja saagu gjør jeg saa.

Hermansen (hæver et Glas).

En Skaal for de Nyforlovede!

Alle (med Glas i Haanden).

En Skaal for de Nyforlovede! Hurra!

Peer.

Ja, det er nu altsammen godt nok; men det er Søndag, og Dandsen gaaer istaa ved alt dette.

Hermansen.

Synes De, som jeg, lade vi Musikanterne komme herud paa Pladsen og fortsætte Dandsen her i Maaneskin.

Alle.

Det var et godt Indfald.

(Musikanterne komme ud og stille sig i Baggrunden ved Krobøren.)

Hermansen.

Naar Tiden kommer, maa De tillade mig, at jeg, til Tak for dette fornøielige Ophold paa Amager, besøger Lisbets og Jokums Bryllup. Jeg maa da have

Lov til at tage en Deel Kjøbenhavnere med herud, at de ogsaa kan lære Amager og Folkene her at kjende. Brylluppet skal staae i Kongelunden.

Alle.

Brylluppet skal staae i Kongelunden!

(Musikanterne paa Scenen falde her strax ind med Slutnings-Nummeret. Medens de spille det engang igiennem, ryddes Scenen. Borde og Bænke blive satte tilhøire for Tilskuerne. Alle, som ikke synge og danser, sætte sig der. Der bliver budt dem Punsch at drikke. Tilvenstre for Tilskuerne stille de Dandsende sig, To og To, bagved hinanden, i den Orden som Versene falde. Hermansen stiller sig forrest med Lisbet. Naar han har sunget sit Vers, danser han ene rundt med Lisbet; det Samme gjentager sig efter hvert af de andre Vers, idet nemlig de To, som staae forrest, danser ene rundt, efter at have sunget Coupletlet. Naar Hermansen har danset rundt med Lisbet, overlader han hende til Jokum, og tager selv en Amagerpige, med hvilken han danser tilsidst, hvor hele Kredsen danser rundt, indtil Teppet falder. Naar Sengen begynder, falder Orchesteret ind og vedbliver under hele Nummeret.)

Slutningsfang.

1.

Hermansen (med Lisbet).

I Kongelunden skal Brylluppet staae

Med Dands og klingende Spil.

Enhver, som har Lyst, skal see derpaa,

Vi indbyde Alle, Etene og Smaa,

Til Festen i Kongelunden.

(De danser rundt.)

2.

Peer (med en Pige).

Nu skal vi os svinge saa stærkt omkring,
 At Jorden skal ryste derved.

Dg faaer Du ei dandsæt nek i Nat,
 Saa støvner jeg Dig herved, min Skat,
 Til Festen i Kongelunden.

(De dandse rundt.)

3.

En Amagerpige (til en Amager).

Ja, hør nu, Jens, det er altsammen godt,
 Jeg maae dog betænke mig lidt.

En anden Gang kan Du spørge igjen,
 Maaſtee bli'er Svaret da blidt, min Ven,
 Ved Festen i Kongelunden.

(De dandse rundt.)

4.

Rasmus (med en Pige).

Hør, Ane, du er saa from og god,

Du seer saa venlig paa mig.

Naar Jekum og Lisbet Bryllup har,

Skal vi To saa ogsaa — hvad gi'er Du til Evar —
 Ha'e Gilde i Kongelunden?

(Hun nikker, de dandse rundt.)

5.

Søren (med en Pige).

Naar Armen jeg slynger omkring Dit Liv,

Saa er jeg saa stolt som en Prinds.

Dg vilde Du fæste til mig Tid,
 Saa kaldte jeg Præsten paa samme Tid
 Ved Fæsten i Kongelunden.

(De dandsse rundt).

6.

Jokum og Lisbet.

I Kongelunden vert Bryllup skal staae
 Med Dands og klingende Spil.

Lisbet (til Publicnm).

Er Amager blevet Dem rigtig kjær,
 Besøg os ret ofte, da har vi alt her
 En Fæst, som i Kongelunden!

(Alle dandsse rundt, indtil Tæppet er falbet).

Es wird die Sache in die Hände
 der Richter gelegt, die über
 die Strafe zu entscheiden haben.
 Die Richter sind verpflichtet,
 die Strafe nach dem Grade
 der Schuld zu setzen.
 Die Strafe soll die
 Besserung des Verbrechens
 bewirken, nicht die
 Vergeltung sein.

Die Strafe soll die
 Besserung des Verbrechens
 bewirken, nicht die
 Vergeltung sein.
 Die Strafe soll die
 Besserung des Verbrechens
 bewirken, nicht die
 Vergeltung sein.

Die Strafe soll die
 Besserung des Verbrechens
 bewirken, nicht die
 Vergeltung sein.
 Die Strafe soll die
 Besserung des Verbrechens
 bewirken, nicht die
 Vergeltung sein.

